

Լևոն Շանթ

Ուրվականներ

Ունիմ նկարչի տեսրակ մը սիրուն,

որ ժամանակի ձեռքեն խլելով

տարեր պահեր են աչքերն հեռուն

խորքը հուշերուս, խորշ մը ապահով:

Առաջին էջը իրարու փարած

Թերատ գծերու ցանց մըն է նրբին,

որոնք հոն մրոտ խառնուրդեն հանկարծ

այն չար աղջկան դենքը կը ծնին:

Ուրիշ կուսական դենքեր շարունակ

կը գտնեն այնտեղ հայացքիս գերի,

միայն բոլորն ալ անորոշ, խառնակ,

անփույթ վրձինի մարգանք են թերի:

Անդին երագուն եւ ընկեր դենքեր

կը ժպտին ինձի անուշ կարոտով.

իրենց նայվածքի թարմ մութերն ի վեր

բոցեր կը ժայթքեն. ե՛ւ կյանք, ե՛ւ կորով:

Բանաստեղծական ֆանթազիներ ալ

պատկերներուս մեջ կան գծված հստակ.

Ոգետրություն, Սեր ու Իտեալ,

եւ Գիտությունը՝ կին դիմակի տակ:

Ու խենթ իդներու, սպասման, հուզման

եւ աշխատանքի, անհաս տենչանքի

հոն խառնափնթոր մարմնացումներ կան,

գծած ու ավրած, գծած կրկնակի:

Այո՛, նկարչի տետրակ մը սիրուն,

որ մոռացության ճանկեն խլելով

իբրեւ նվեր մը գալիք օրերուն

պահեր եմ մտքիս մեկ խորշն ապահով: